

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. A.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 1 Az 15/2005 - 27 ze dne 28. 3. 2006,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 887/VL - 07 - 12 - 2005 ze dne 22. 9. 2005, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a ani na něj nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel skutečnost, že soud se dostatečně nezabýval situací v zemi jeho původu, nehodnotil zprávy o dodržování lidských práv ve spise a nezohlednil skutečnost, že se jedná o autoritářský stát, který se neustále pohybuje na hraně občanských nepokojů. Další nedostatek shledává stěžovatel v tom, že nedostal rozhodnutí soudu ve své mateřštině. Rozsudek měl být podle názoru stěžovatele doručen v příslušném překladu do mateřštiny stěžovatele, jiným postupem je porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Stěžovatel současně v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení

§ 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Městský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Městský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval jednotlivými kasačními námitkami. Stěžovatel výslovně uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Především namítá, že soud se dostatečně nezabýval situací v zemi původu žalobce, přičemž poukazuje na řadu skutečností, především na nedobrou situaci lidských práv. Nejprve nutno uvést, že vlastním azylovým důvodem stěžovatele byla skutečnost, že po zavraždění arménského premiéra, pro kterého pracoval jako člen jeho ochranky, upadl do podezření z účasti na jeho vraždě, byl opakovaně předvoláván, vyslýchán, zadržován a odváděn k výslechům a dostal se do špatného psychického stavu. Ačkoliv nebyl z trestného činu obviněn, rozhodl se opustit vlast. Nutno konstatovat, že obava z případného trestního stíhání není azylovým důvodem, jak již řádně osvětlil městský soud ve svém rozhodnutí. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval jednotně a vnitřně bezrozporně v řadě svých předchozích rozsudků. Je možné odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 396/2005, nebo sp. zn. 2 Azs 28/2005. Podle citovaných rozsudků není strachem z pronásledování obava stěžovatele založená na tvrzení, že by mohl být vyšetřován, či trestně stíhán bez toho, že by byl naplněn některý z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu, skutečnostmi zakládajícími pronásledování či odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Dále stěžovatel namítá porušení práva na spravedlivý proces tím, že nedostal rozhodnutí soudu ve své mateřštině. Rozsudek měl být podle názoru stěžovatele doručen v příslušném překladu do jeho mateřštiny. Rovněž ve vztahu k otázce použití jazyka existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Za všechny rozhodnutí je možné odkázat např. na rozsudek sp. zn. 4 Azs 149/2004, který se zabývá skutečností, že z žádného právního předpisu nelze dovodit povinnost soudu zasílat účastníkovi řízení překlad rozhodnutí v jiném jazyce než v češtině. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce, jakožto projev svrchovanosti českých státních orgánů nad územím České republiky, je zněním autentickým a pro všechny dotčené subjekty závazným. Ustanovení § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v kontextu s § 64 s. ř. s., stejně jako závazky plynoucí z Listiny či mezinárodních smluv, směřují především k situaci, kdy je nařízeno ústní jednání (viz pravidelně se opakující slovní spojení „jednat před soudem“), a účastník, neznalý jednacího jazyka, by byl znevýhodněn v průběhu jednání, neboť by nemohl bezprostředně reagovat na jeho průběh (nemohl by např. odpovídat na jemu kladené otázky ze strany soudu apod.). V projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatel nebyl v průběhu řízení nikterak znevýhodněn, neboť, jak vyplývá z obsahu spisu, dokázal včasně zareagovat adekvátním procesním úkonem k ochraně svých práv, a to včetně podané kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a městský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu